

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci **žalobkyně J.S.**, bytem ..., *zastoupené Mgr. Petrem Šloufem, advokátem, se sídlem Kamenická 1, Plzeň*, proti **žalovanému Městskému úřadu Aš**, se sídlem Kamenná 473/52, Aš, *zastoupenému JUDr. Janou Wenigovou, advokátkou, se sídlem Vítězná 10, Karlovy Vary*, za účasti **osoby zúčastněné na řízení Města Aš**, se sídlem Kamenná 473/52, Aš, *zastoupené JUDr. Janou Wenigovou, advokátkou, se sídlem Vítězná 10, Karlovy Vary*, o **žalobě na ochranu před nezákonným zásahem**

t a k t o :

- I. Určuje se, že zásah v podobě vydání kolaudačního souhlasu ze dne 16.6.2010 sp.zn. SÚ/10/013669/M, č.j.10/018031/SÚ byl nezákonný.
- II. Žalovanému se zakazuje vycházet ve své další úřední činnosti z kolaudačního souhlasu ze dne 16.6.2010 sp.zn. SÚ/10/013669/M, č.j.10/018031/SÚ.
- III. Žalovanému se přikazuje postupovat ve vztahu ke kolaudačnímu souhlasu ze dne 16.6.2010 sp.zn. SÚ/10/013669/M, č.j.10/018031/SÚ ve smyslu ustanovení § 156 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.
- IV. Žalovaný je povinen uhradit žalobkyni náklady řízení ve výši 32.862 Kč, ve lhůtě do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Petra Šlaufa, advokáta.

V. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**O d ů v o d n ě n í****I. První rozhodnutí krajského soudu**

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Plzni se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí Městského úřadu Aš (*dále jen stavební úřad*) ze dne 16. 6. 2010, sp.zn. SÚ/10/013669/M (*dále jen kolaudační souhlas*), kterým byl k žádosti stavebníka Města Aše vydán podle § 122 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (*dále jen stavební zákon*) kolaudační souhlas s užíváním stavby „Sportovní a rekreační areál včetně ubytování na vrchu Háj Aš“.

2. Usnesením ze dne 31. 7. 2012, čj. 57 A 74/2010 – 52, soud žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) s.ř.s., když dospěl k závěru, že byla podána osobou neoprávněnou.

3. Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobkyně rozsudkem ze dne 16. 1. 2013, čj. 6 As 58/2012 – 39 (*dále jen zrušovací rozsudek*) usnesení krajského soudu zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení s tím, že krajský soud v novém řízení rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

4. Nejvyšší správní soud zdůvodnil zrušení rozsudku krajského soudu výjimečnými skutkovými a procesními okolnostmi případu, neboť po vydání napadeného usnesení se povahou kolaudačního souhlasu zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který v usnesení ze dne 18. 9. 2012, čj. 2 As 86/2010-76 dospěl k závěru, že „*souhlasy vydávané dle stavebního zákona z roku 2006, zejména dle § 96, § 106, § 122, § 127, které stavební úřad výslovně či mlčky činí k ohlášení či oznámení, jsou jinými úkony dle IV. Části zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Tyto souhlasy nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 s.ř.s.; soudní ochrana práv třetích osob je zaručena žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu dle § 82 a násl. tohoto zákona. Žadatel o vydání souhlasu či oznamovatel může být v soudním řízení správním, vedeném na základě žaloby třetí osoby, napadající tento souhlas v postavení osoby zúčastněné na řízení dle § 34 s.ř.s.*“

5. Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku uvedl: „*Jestliže stěžovatelka podala žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podle ustanovení § 65 a násl. s.ř.s., bylo by na místě takovou žalobu v souladu se závěry rozšířeného senátu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s., neboť správně se měla stěžovatelka domáhat ochrany prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu. Byť krajský soud žalobu odmítl s odůvodněním, že stěžovatelka nebyla aktivně legitimována, protože nebyla účastnicí předmětného řízení, s čímž se Nejvyšší správní soud neztotožňuje (srov. např. rozsudek ze dne 8. 11. 2012, čj. 2 As 86/2010 – 90, nebo rozsudek čj. 4 Aps 7/2007 – 54 ze dne 26. 6. 2008, kde byla přiznána žalobní legitimace mezujícím sousedům), napadené rozhodnutí by Nejvyšší správní soud za jiných časových okolností nezrušil, neboť i tak by bylo na místě žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s.ř.s. směřující vůči kolaudačnímu souhlasu s ohledem na závěry rozšířeného senátu odmítnout.*“

6. „*V posuzovaném případě je však nutné zohlednit časové aspekty případu. ... Nejvyšší správní soud by považoval za zcela nespravedlivé a formalistické, pokud by nyní na podkladě*

usnesení rozšířeného senátu zpětně dovozoval nesprávný procesní postup stěžovatelky, když v době, kdy stěžovatelka tyto procesní úkony činila, byl tento postup Nejvyšším správním soudem aprobevován. S ohledem na to, že judikatura Nejvyššího správního soudu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, čj. 7 Aps 3/2008-98) ve vztahu k rozlišení a použití žalob proti správnímu rozhodnutí a žalob na ochranu před nezákonným zásahem, případně žalob na ochranu proti nečinnosti stanovila, že jejich věcný rozsah je nutné v pochybnostech vykládat tak, aby pokud možno každý úkon veřejné správy směřující vůči jednotlivci a zasahující do sféry jeho práv nebo povinností byl podroben účinné soudní kontrole, považuje Nejvyšší správní soud při vědomí výše popsanych časových a procesních souvislostí ze spravedlivé a za souladné s čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod napadené usnesení krajského soudu zrušit s tím, aby krajský soud stěžovatelku vyzval k opravě její žaloby, aby odpovídala žalobě na ochranu před nezákonným zásahem v souladu se závěry učiněnými rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu.“

7. Ve zrušovacím rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že k totožnému závěru dospěl ve skutkově identické kauze v rozsudku ze dne 6. 12. 2012, čj. 7 As 122/2012 – 31, kde uvedl, že „z výše uvedeného vyplývá, že krajský soud sice dospěl ke správnému závěru, že napadený akt není rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 s.ř.s., ale pochybil v tom, že žalobu odmítl jako nepřipustnou, aniž by se zabýval tím, zda se podle obsahu nejedná o žalobu proti nezákonnému zásahu. Pokud by tomu tak bylo, žaloba proti kolaudačnímu souhlasu by byla ve smyslu § 82 s.ř.s. přípustná. Krajský soud by se pak musel především zabývat otázkou aktivní legitimace stěžovatele k podání takové žaloby z hlediska, zda kolaudační souhlas zasáhl do práv, od jejichž nezákonného dotčení stěžovatel odvozuje svou žalobní legitimaci.“

II. Druhé rozhodnutí krajského soudu

8. Při druhém rozhodování o žalobě byl krajský soud podle § 110 odst. 4 s.ř.s. vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

Námítky žalobkyně

9. V rámci druhého rozhodování o žalobě žalobkyně k výzvě krajského soudu podáními ze dne 14. 3. 2013 a ze dne 7. 6. 2013 žalobu doplnila o skutková tvrzení a návrh výroku rozsudku v řízení o ochraně před nezákonným zásahem. Žalobkyně tvrdila, že byla nezákonným zásahem, resp. kolaudačním souhlasem s užíváním stavby, přímo zkrácena na svých právech. Navrhovala, aby soud určil, že byl tento zásah nezákonný, aby bylo žalovanému zakázáno vycházet z kolaudačního souhlasu ve své další úřední činnosti a přikázáno, aby postupoval ve vztahu ke kolaudačnímu souhlasu ve smyslu § 156 odst. 2 správního řádu.

10. **Prvním žalobním bodem** soud označil námitky žalobkyně označující za nezákonný zásah žalovaného správního orgánu skutečnost, že bylo v rámci kolaudačního souhlasu schváleno křížení in-line dráhy s místní komunikací vedoucí k nemovitostem ve vlastnictví žalobkyně, a dále, že byla na této místní komunikaci osazena závora. Dle žalobkyně je křížení in-line dráhy a místní komunikace závadou bránící bezpečnému užívání stavby ve smyslu § 122 odst. 4 stavebního zákona a osazením závory na místní komunikaci byl žalobkyni znemožněn přístup a příjezd k objektům na parcelách v jejím vlastnictví (k restauraci

Rozhledna a rozestavěnému objektu lyžařského areálu). Nemožnost příjezdu k uvedeným objektům není jen porušením vlastnických práv žalobkyně, ale je dán i veřejný zájem na zachování příjezdové komunikace pro vozidla Hasičského záchranného sboru, Rychlé zdravotní služby, Vodovodů a kanalizací, ČEZ a.s. apod. Dle žalobkyně neměl být kolaudační souhlas z těchto důvodů vydán. Ze stavebně technického hlediska by nebyl problém zachování příjezdu k nemovitostem ve vlastnictví žalobkyně nezbytnými terénními úpravami a nadjezdem nebo podjezdem in-line dráhy za cenu nepříliš vysokých nákladů (zejména v korelaci s rozpočtovými náklady stavby – jen z prostředků EU byly stavba dle informací žalobkyně dotována 145.000.000 Kč).

11. **Druhým žalobním bodem** soud označil námitku, že měla být žalobkyně účastnicí kolaudačního řízení, aby mohla uplatnit své námitky. Přestože je žalobkyně subjektem, jehož práva a právem chráněné zájmy budou provedenou stavbou přímo dotčeny (je tzv. „mezujícím sousedem“), nebylo s ní jednáno jako s účastníkem správních řízení – o vydání územního rozhodnutí, stavebního povolení a kolaudačního řízení. Nebylo jí doručeno žádné z těchto správních rozhodnutí a kolaudační souhlas si převzala až na vlastní žádost v sídle žalovaného dne 22. 7. 2010. V případě, že by byla účastníkem řízení, nepochybně by svá práva a právem chráněné zájmy ve stavebním řízení uplatnila. Ve stádiu vydávání územního rozhodnutí byla pracovníky žalovaného informována, že stavba bude realizována, a že bude účastníkem jednak jako „mezující soused“, jednak jako přímo dotčený účastník výstavby, když po parcele v jejím vlastnictví bude probíhat liniová stavba (kanalizace).

12. **Třetím žalobním bodem** soud označil námitku, že je žalobkyně zkrácena na svém vlastnickém právu tím, že je povinna strpět existenci vodního díla (kanalizace) na svém pozemku.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný se k žalobě vyjádřil v rámci prvního rozhodování krajského soudu o žalobě. Uvedl, že je ve sportovním areálu vybudováno veřejně přístupné bezplatné parkoviště pro 195 parkovacích míst, kde není parkování podmíněno návštěvou sportovního areálu. Od parkoviště vede místní komunikace III. třídy na pozemek p.č. 3818 (poř.č. 266 v pasportu komunikační sítě města Aše) k rozhledně č.p. 680 na st.p.č. 733/2 (ve vlastnictví města Aše) a k restauraci č.p. 932 na st.p. 1243 (ve vlastnictví žalobkyně). Cesta je určena především pro pěší a slouží jako přístupová cesta k uvedeným objektům. Podle dopravního značení je také obslužnou cestou pro zásobování, pro přístup vlastníků ke svým nemovitostem a pro vozidla záchranné služby a hasičů. Z historického hlediska bylo užívání této místní komunikace III. třídy vždy omezeno, a to buď úplným zákazem vjezdu, nebo zákazem vjezdu nevztahujícím se na vozidla zásobování a hostů restaurace. Současný stav tedy není zcela odlišný od původního užívání této komunikace. Vstup na tuto místní komunikaci je omezen osazením závor a to především z bezpečnostních důvodů (křížování in-line dráhy). Závor není uzamčena, takže vozidla splňující její podmíněné užívání mají přístup k rozhledně, restauraci a dalším objektům. Dále je v areálu vždy přítomen správce, který může být nápomocen při manipulaci se závorou. U restaurace nebylo nikdy povoleno vybudovat parkoviště pro hosty. Vozidla zde parkovala na rozšířené části této místní komunikace. Při místním šetření bylo zjištěno, že vozidla mohla zřejmě parkovat na zpevněných plochách zčásti zasahujících na lesní pozemek p.č. 1422/1 (ve vlastnictví města Aše). V případě podání žádosti žalobkyní

bude v rámci zahájení stavebních prací při opravě restaurace nebo při dostavbě dalšího objektu ve vlastnictví žalobkyně prozatímně upravena dopravní situace tak, aby bylo možno provést stavební úpravy a umožněn vjezd vozidlům stavby.

14. V rámci nového projednání žaloby, po té, kdy bylo usnesení krajského soudu zrušeno Nejvyšším správním soudem, se žalovaný nevyjádřil.

IV. Posouzení věci Krajským soudem v Plzni

Z čeho soud vycházel

15. Při druhém rozhodování o žalobě krajský soud rozhodoval v řízení o ochraně před nezákonným zásahem. Žalovaný označil podle § 83 s.ř.s. správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah, tedy Městský úřad Aš, kterému byla doručena obě doplnění žaloby učiněná žalobcem po té, kdy bylo první rozhodnutí krajského soudu zrušeno Nejvyšším správním soudem. O věci samé rozhodl krajský soud po provedeném jednání. Žalovaný byl k jednání řádně předvolán. K jednání soudu se nedostavil, svoji neúčast neomluvil. Soud tedy jednal ve smyslu § 49 odst. 3 s.ř.s. bez přítomnosti žalovaného. Vycházel přitom z žalobcem učiněného doplnění žaloby a z obsahu soudního a správního spisu.

16. Žalobkyně se domáhá ochrany před nezákonným zásahem, k němuž mělo dojít vydáním kolaudačního souhlasu s předmětnou stavbou a tvrdí, že měl kolaudační souhlas přímý dopad do jejích subjektivních práv a povinností. V případě, že by krajský soud shledal, že vydáním kolaudačního souhlasu došlo k nezákonnému zásahu vůči žalobkyni, zakázal žalovanému z kolaudačního souhlasu nadále ve své další úřední činnosti vycházet či přikázal žalovanému obnovit stav před zásahem, byl by na svých právech dotčen žadatel o vydání kolaudačního souhlasu, kterým bylo Město Aš. Krajský soud proto použil procesní analogii a po kladném vyjádření Města Aše tomuto přiznal podle § 34 s.ř.s. postavení osoby zúčastněné na řízení, zaslal obě doplnění žaloby učiněná žalobcem a ve smyslu § 34 odst. 3 s.ř.s. jej vyrozuměl o ústním jednání soudu, kterého se Město Aš nezúčastnilo.

17. Žaloba je důvodná.

První žalobní bod

18. První žalobní bod je důvodný.

19. Při posouzení prvního žalobního bodu soud vycházel z § 82 s.ř.s., podle něhož *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*

20. Podle § 87 odst. 1 s.ř.s. *soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.* Podle § 87 odst. 2 věta první s.ř.s.

soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Podle § 87 odst. 3 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

21. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se v citovaném usnesení ze dne 18. 9. 2012, čj. 2 As 86/2010-76 přiklonil k závěru, že se v případě vydání nezákonného souhlasu (jak písemného tak i provedeného mlčky) může jednat o nezákonný zásah stavebního úřadu. Z těchto důvodů je tak možné napadat souhlas vydaný dle stavebního zákona prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem (82 s. ř. s.).

22. Případnou nezákonnost zásahu pak spatřoval rozšířený senát NSS „v pochybení stavebního úřadu, kdy dojde k rozporu mezi skutečným a deklarovaným stavem uvedeným v souhlasu (např. kdy se změna v účelu užívání stavby dotkne práv třetích osob a stavební úřad nepostupuje dle § 127 odst. 3 stav. zák.). Pokud je tímto souhlasem založen a jeho existencí udržován nezákonný stav a trvají jeho důsledky (užívání stavby závadným způsobem), zakáže soud správnímu orgánu vycházet z daného nezákonného souhlasu ve své další úřední činnosti. Obnovení stavu před zásahem lze dosáhnout tak, že soud přikáže správnímu orgánu, je-li to možné, postupovat ve vztahu k nezákonnému souhlasu dle § 156 odst. 2 spr. ř. [43] Objektivní možnost či nemožnost příkazu k obnovení stavu před zásahem, vysloveného v soudním rozhodnutí a adresovaného správnímu orgánu, posuzuje soud v souladu s § 87 odst. 1 s. ř. s. na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; toliko v případě, že soud pouze určuje (deklaruje), zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. Rozsudek soudu tedy nebude obsahovat výrok týkající se případného obnovení stavu před zásahem v případech, kdy zrušení napadeného souhlasu stavebního úřadu, byť byl soudem shledán nezákonným, nebude ze skutkových či právních důvodů zcela zjevně možné. V ostatních případech však soud nezkoumá a závazně nehodnotí splnění dále uvedených podmínek pro výsledek postupu správního orgánu podle § 156 odst. 2 spr. ř., neboť by tím nahrazoval předem správní orgán v jeho věcné kompetenci. Vzhledem k užití § 156 odst. 2 spr. ř. je zapotřebí brát zřetel na přiměřené použití ustanovení hlavy IX. části druhé spr. ř. o přezkumném řízení. V § 94 odst. 4 spr. ř. je obsažena ochrana dobré víry žadatele. I když dojde správní orgán k závěru, že rozhodnutí (v daném případě souhlas) bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, pokud by byla újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí (souhlasu) v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, správní orgán přezkumné řízení zastaví, resp. vydaný souhlas nelze zrušit. Správní orgán musí při postupu dle § 156 odst. 2 spr. ř. také zkoumat, zdali jsou pro případné zahájení přezkumu či v jeho rámci pro následné zrušení vydaného souhlasu zachovány zákonné lhůty. Pouze při respektování těchto zákonných podmínek je možné vydaný nezákonný souhlas usnesením zrušit. Pokud nebude zrušení souhlasu a obnovení stavu před zásahem z výše uvedených důvodů možné, je i v tomto případě podstatné vydat deklaratorní rozhodnutí o existenci nezákonného zásahu, neboť toto rozhodnutí může žalobci ve smyslu § 135 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, napomoci při uplatňování náhrady škody způsobené nesprávným úředním postupem dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.“

23. V rámci prvního žalobního bodu se krajský soud nejprve zabývat otázkou aktivní legitimace žalobkyně k podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem z hlediska, zda předmětný kolaudační souhlas zasáhl do práv, od jejichž nezákonného dotčení žalobkyně odvozuje svou žalobní legitimaci, a dospěl k závěru, že aktivní legitimace žalobkyně je dána, neboť žalobkyně namítá nezákonné dotčení na svém právu vlastnickém (přístup k nemovitostem ve vlastnictví žalobkyně, který jí byl po vydání kolaudačního souhlasu znemožněn instalováním závory na místní komunikaci do míst, kde se tato místní komunikace kříží s in-line dráhou, přičemž tato místní komunikace je dle žalobkyně jedinou přístupovou komunikací k jejím nemovitostem (zejména k restauraci).

24. Dále se krajský soud zabýval otázkou, zda byla žalobkyně ve smyslu § 82 odst. 1 s.ř.s. přímo zkrácena na svých právech nezákonným zásahem, tedy vydaným kolaudačním souhlasem. Pro posouzení důvodnosti tohoto tvrzení žalobkyně si soud vyžádal ohledně stavby „Sportovní a rekreační areál včetně ubytování na vrchu Háj Aš“ územní rozhodnutí ze dne 26.10.2007, čj. SÚ/00967/07/V. Dále měl k dispozici koordinační situaci stavby – výkres č. C2, projektovou dokumentaci část SO 206 - dopravní značení výkres č. 8, projektovou dokumentaci část SO 206 – technickou zprávu – článek 2.3, stavební povolení ze dne 4.9.2008, čj. SÚ/009459/08/V, zaměření skutečného provedení stavby, kolaudační souhlas z 16.6.2010, čj. SÚ/10/013669/M, vyřízení žádosti žalobkyně o zahájení přezkumného řízení stavebního povolení a smlouvu o uzavření budoucí smlouvy o zřízení věcného břemene č. 542/OSMI/08 ze dne 2.6.2008.

25. Z územního rozhodnutí a stavebního povolení soud zjistil, že byla tato rozhodnutí oznámena veřejnou vyhláškou. K územnímu rozhodnutí žalobkyně uvedla, že byla vedena jako účastnice řízení, přičemž zahájení územního řízení bylo oznámeno veřejnou vyhláškou. Žalobkyně se však nemohla účastnit jednání, neboť v té době nebyla v ČR, což správní orgán věděl, přesto byla v protokolu o místním šetření konaném 30. 7. 2007 označena jako přítomná a dokonce došlo ke zfalšování jejího podpisu na této listině. Tímto tvrzením se žalobkyně snažila prokázat úmysl stavebního úřadu ji od samotného začátku obejít jako účastníka řízení.

26. Z projektové dokumentace – koordinační situace stavby je zřejmé, že místní komunikace, označená číslem SO 202, prochází od jihovýchodu k severozápadu středem areálu a na jihovýchodě i severozápadě křížuje in-line dráhu, která tvoří v daném území tvar nepravidelného kruhu. Místní komunikace směřuje po té, kdy opustí areál na severozápadě, od západu směrem na východ k nemovitostem žalobkyně a k rozhledně, které se nacházejí na severovýchod od areálu. Žalobkyně k tomu uvedla, že je zákazová značka na začátku parkoviště a jak končí parkoviště je umístěna ještě mechanická závora, kterou je nutné obsluhovat osobou, která potřebuje projet. Závora je opatřena těžkým betonovým závažím, které není schopna žena zvednout. Pokud tedy přijíždí žalobkyně sama ke svým nemovitostem, není schopna závoru zvednout a projet autem. Objekt má správce, který se však v místě nezdržuje celých 24 hodin, čímž je průjezd omezen na provozní dobu sportovního areálu. Napojení in-line dráhy a stávající komunikace na severozápadě nevyhovuje bezpečnému a plynulému provozu, resp. nesplňuje požadavky pro možnost zásobování nemovitostí ve vlastnictví žalobkyně, neboť nákladní vozidla nejsou schopna, popř. s velkými obtížemi, přejet in-line dráhu na stávající komunikaci vedoucí k nemovitostem žalobkyně. Nelze souhlasit s argumentací žalovaného, že je možné vést příjezd složek záchranného systému ze západu po stávající komunikaci, neboť se jedná o

neudržovanou komunikaci, zarostlou stromy, kde projede max. 1 osobní vozidlo, navíc je tato komunikace zaslepena.

27. Podle projektové dokumentace (část SO 206 - dopravní značení výkres č. 8) je křížení v jihovýchodní části řešeno nadjezdem místní komunikace nad in-line dráhou a na severozápadě jsou v místech křížování místní komunikace a in-line dráhy umístěny na místní komunikaci v obou směrech dopravní značky C9b jiné nebezpečí s doplňkovou tabulkou in-line dráha. K tomu žalobkyně uvedla, že projektované dopravní značení neodpovídá skutečnému stavu, neboť při vjezdu do areálu je v projektu dopravní značka Zákaz vjezdu, která je v současné době umístěna v areálu. V projektu chybí zakreslená závora, která je v současné době umístěna západně od centrální budovy. Výstražné značky in-line dráha jsou shodné v projektu i ve skutečnosti. Pokud by se žalobkyně mohla v rámci stavebního řízení k tomuto projektu dopravního značení vyjádřit, zřejmě by nic nenamítala ohledně zákazové značky umístěné v areálu a závory uprostřed areálu, neboť tyto nebyly v projektu dopravního značení v rámci stavebního řízení vůbec uvedeny, max. by se vyjadřovala k špatnému napojení na svoji příjezdovou komunikaci a dále špatnému přístupu složek záchranného systému z důvodu křížení komunikace a in-line dráhy.

28. V projektové dokumentaci - technické zprávě (SO 206 – in-line dráha) je v článku 2.3. uvedeno: „*Hlavní přístup na větev 1 je v km 0,056 28, v místě křížení s lesní cestou vedoucí k rozhledně. Zde je také stezka přerušena dopravním značením. V případě pořádání akcí vyžadujících vícenásobné objetí trasy zde musí být provedeno opatření zajišťující bezpečnost – zabráňující kolizi s křižujícím vozidlem (např. zajišťujícím svoz dřeva). Přístup sportujících je možný a pohodlný z trasy 2 a to v místě sjezdu z parkoviště č. 3. To umožní příjezd vozidlům a jejich odstavení a bezpečný nájezd borců na trasu. S využitím křižujících lesních cest k přístupu na dráhu se nepočítá. Jejich úprava bude provedena v nezbytném rozsahu ve zpevnění z vibrovaného štěrku. Ve stavebním povolení je jako první podmínka pro provedení stavby uvedeno, že bude stavba provedena podle projektové dokumentace, kterou vypracoval Ing. arch. Luboš Mašek; případné změny nesmí být provedeny bez povolení stavebního úřadu. Žalobkyně nesouhlasila s termínem lesní cesta vedoucí k rozhledně, neboť se jedná o klasickou příjezdovou komunikaci, která zajišťuje přístup k nemovitostem žalobkyně i k rozhledně.*

29. Ze zaměření skutečného provedení stavby není zřejmé, kde jsou umístěny jaké dopravní značky, není zřejmé, že by na místní komunikaci vedoucí středem areálu a mezi dvěma parkovišti měla být za parkovišti umístěna závora. Je však zřejmé, že se tato místní komunikace na severozápadě křížuje s in-line dráhou. Žalobkyně k tomu uvedla, že z něj pouze vyplývají skutečnosti tvrzené již v rámci projektové dokumentace dopravního značení, tedy že u vjezdu do areálu není zakreslena značka zákazu vjezdu, když v současné době je tato značka v areálu umístěna a není zde zakreslena závora bránící žalobkyni navštívit své nemovitosti, které se nachází západně od centrální budovy a navíc zde jasně vyplývá špatné řešení napojení stávající příjezdové komunikace západně v areálu na komunikaci v areálu, když tato křižovatka je řešena do pravého úhlu a je z ní evidentní, že nákladní automobily se zde nemohou vytočit.

30. V daném případě byl kolaudační souhlas vydán podle § 122 odst. 1 stavebního zákona jako stavba, jejíž vlastnosti nemohou budoucí uživatelé ovlivnit, stavba pro shromažďování většího počtu osob. Podle § 122 odst. 3 stavebního zákona při závěrečné kontrolní prohlídce stavební úřad zkoumá splnění podmínek podle § 119 odst. 2. Jestliže stavební úřad nezjistí závady bránící bezpečnému užívání stavby nebo rozpor s podmínkami § 119 odst. 2, vydá do 15 dnů ode dne provedení závěrečné kontrolní prohlídky kolaudační souhlas, který je dokladem o povoleném účelu užívání stavby. Na vydávání kolaudačního souhlasu se nevztahují části druhá a třetí správního řádu. Souhlas lze přezkoumat v přezkumném řízení, které lze zahájit do 1 roku ode dne, kdy souhlas nabyl právních účinků. Rozhodnutí ve věci v přezkumném řízení v prvním stupni nelze vydat po uplynutí 15 měsíců ode dne, kdy souhlas nabyl právních účinků.

31. Podle § 122 odst. 4 stavebního zákona jsou-li na stavbě zjištěny závady bránící jejímu bezpečnému užívání nebo rozpor s podmínkami § 119 odst. 2, stavební úřad kolaudační souhlas nevydá a rozhodnutím, které je prvním úkonem v řízení, užívání stavby zakáže; účastníkem řízení je stavebník, vlastník stavby, popřípadě budoucí uživatel stavby. Odvolání proti rozhodnutí nemá odkladný účinek. Stavebník oznámí písemně odstranění nedostatků stavebnímu úřadu, který po ověření, že oznámení odpovídá skutečnosti, vydá kolaudační souhlas do 15 dnů ode dne, kdy mu došlo oznámení stavebníka.

32. V § 119 odst. 2 stavebního zákona je uvedeno, že stavební úřad při uvádění stavby do užívání zkoumá, zda stavba byla provedena v souladu s rozhodnutím o umístění nebo jiným úkonem nahrazujícím územní rozhodnutí a povolením stavby a dokumentací, nebo ověřenou projektovou dokumentací, v souladu se stanovisky nebo závaznými stanovisky, popřípadě rozhodnutími dotčených orgánů, byla-li vydána podle zvláštních právních předpisů, a zda jsou dodrženy obecné požadavky na výstavbu. Dále zkoumá, zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, život nebo zdraví zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí.

33. Úkolem stavebního úřadu bylo posoudit, zda žadatel dodržel podmínky stanovené v § 122 odst. 3 stavebního zákona, tzn. krom jiného také posoudit, zda skutečné provedení stavby a její následné užívání nebude ohrožovat život, veřejné zdraví, res. bezpečnost jak těch, kteří se budou pohybovat na in-line dráze, tak těch, kteří se budou pohybovat po místní komunikaci, která in-line dráhu křížuje na severozápadě. Dále posoudit, zda osazení závory na místní komunikaci vedoucí středem areálu v místech za parkovišti, odpovídá projektové dokumentaci.

34. Pochybení stavebního úřadu spočívá v tom, že splnění zákonných podmínek pro vydání kolaudačního souhlasu posoudil chybně a tím došlo k rozporu mezi skutečným a deklarovaným stavem uvedeným v kolaudačním souhlasu. Stavební úřad se nezabýval splněním podmínky stanovené v projektové dokumentaci, její technické zprávě, kde je ohledně místa křížení s místní komunikací (zde označena jako lesní cesta) vedoucí k rozhledně stanoveno, že v případě pořádání akcí vyžadujících vícenásobné objetí trasy zde musí být provedeno opatření zajišťující bezpečnost – zabraňující kolizi s křížujícím vozidlem (např. zajišťujícím svoz dřeva). Dlužno na tomto místě doplnit, že bezpečnost je ohrožena již běžným užíváním stavby, která je veřejně přístupná, neboť je ohrožen každý, kdo se rozhodne

trasu, byť jen jednou, objet. Kolaudační souhlas však splnění této podmínky projektové dokumentace neřeší, neupravuje ji ve vymezení účelu užívání stavby ani na jiném místě velmi stručného obsahu kolaudačního souhlasu. Dle názoru soudu je v případě křížení in-line dráhy s místní komunikací na severozápadě areálu za stávajícího stavu ohrožena bezpečnost uživatelů in-line dráhy a uživatelů místní komunikace, tzn. i žalobkyně, pro kterou je místní komunikace jedinou přístupovou cestou k nemovitosti v jejím vlastnictví, ale i návštěvníků restaurace ve vlastnictví žalobkyně, a to i pěších návštěvníků. Bylo-li v projektové dokumentaci stanoveno, že je nutno tuto situaci vyřešit, při vydání kolaudačního souhlasu již byla opomenuta. V uvedeném soud spatřuje ve smyslu § 122 odst. 4 stavebního zákona závady bránící bezpečnému užívání stavby. Ze strany stavebního úřadu již z tohoto důvodu došlo k vydání nezákonného kolaudačního souhlasu. Obdobnou je situace ohledně závory na místní komunikaci uprostřed areálu. Tato není nikde v projektové dokumentaci vyznačena, není zřejmá ani ze zaměření skutečného provedení stavby a ani v kolaudačním souhlasu o ní není zmínka. V uvedeném soud spatřuje rozpor s podmínkami § 119 odst. 2 stavebního zákona, neboť předmětná závora byla na místní komunikaci umístěna v rozporu se stavebním povolením, resp. v rozporu s projektovou dokumentací. Rovněž z tohoto důvodu došlo k vydání nezákonného kolaudačního souhlasu. Přesto je v kolaudačním souhlasu konstatováno, že byla „stavba provedena podle schválené projektové dokumentace, při stavbě byly dodrženy podmínky stavebního povolení, stavba je schopna užívání, vyhovuje platným předpisům provádění staveb, jednotlivým normám, bezpečnostním předpisům. Nebyly zjištěny závady ohrožující veřejné zájmy nebo závady bránící řádnému užívání stavby k určenému účelu.“

35. Vydání kolaudačního souhlasu s užíváním stavby „Sportovního a rekreačního areálu včetně ubytování na vrchu Háj Aš“, aniž byly splněny podmínky stanovené v § 122 odst. 3 stavebního zákona pro takový postup, krajský soud hodnotí jako nezákonný zásah stavebního úřadu vůči žalobkyni. Žalobkyně byla ve smyslu § 82 odst. 1 s.ř.s. přímo zkrácena na svých právech nezákonným zásahem, tedy vydaným kolaudačním souhlasem. Krajský soud proto výrokem I. rozsudku určil, že zásah v podobě vydání kolaudačního souhlasu byl nezákonný.

36. Vydáním kolaudačního souhlasu byl založen a jeho existencí udržován uvedený nezákonný stav, jehož důsledky trvají. Předmětná stavba je užívána závadným způsobem. Krajský soud proto výrokem II. rozsudku zakázal žalovanému vycházet z daného nezákonného kolaudačního souhlasu ve své další úřední činnosti.

37. Výrok III. rozsudku vychází z názoru krajského soudu, který zastává shodně jako Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení rozšířeného senátu, že lze obnovení stavu před zásahem dosáhnout tak, že soud přikáže správnímu orgánu, je-li to možné, postupovat ve vztahu k nezákonnému souhlasu podle § 156 odst. 2 správního řádu. Krajský soud však nebyl oprávněn zkoumat a závazně hodnotit splnění podmínek pro výsledek postupu žalovaného podle § 156 odst. 2 správního řádu, neboť to je v kompetenci žalovaného správního orgánu.

38. K námitce žalobkyně, že je špatně řešeno napojení komunikace procházející areálem na stávající příjezdovou komunikaci západně v areálu, když tato křižovatka je řešena do pravého úhlu a je z ní evidentní, že nákladní automobily se zde nemohou vytočit, krajský soud uvádí, že se jedná o místo, kde místní komunikace procházející středem areálu po té, kdy se

na severozápadě křižuje s in-line dráhou, se otáčí ostře doprava (od západu na východ). Jedná se o již zmíněnou místní komunikaci směřující za areálem dále k nemovitostem žalobkyně. Touto námitkou se krajský soud nemohl v daném řízení zabývat, neboť způsob napojení obou komunikací, resp. směrování předmětné místní komunikace, byl řešen již v územním řízení, které není předmětem posouzení v této právní věci.

Druhý žalobní bod

39. Druhý žalobní bod není důvodný.

40. Právní povahou kolaudačního souhlasu se zabýval Nejvyšší správní soud v již citovaném usnesení ze dne 18. 9. 2012, čj. 2 As 86/2010 – 76 (viz odst. 4), kde dospěl k závěru, že souhlasy vydávané podle stavebního zákona (v daném případě kolaudační souhlas) nejsou vydávány v rámci správního řízení, ale jsou jinými úkony dle IV. části správního řádu a postup vedoucí k jejich vydání je upraven v této části správního řádu. Stavební zákon proto u kolaudačního souhlasu nepředpokládá správní řízení ani vydání správního rozhodnutí ve smyslu § 9 a § 67 správního řádu. Požádá-li žadatel o vydání kolaudačního souhlasu, postupuje stavební úřad podle § 122 odst. 3 stavebního zákona, tzn., že zkoumá splnění podmínek podle § 119 odst. 2 stavebního zákona a nezjistí-li závady bránící bezpečnému užívání stavby nebo rozpor s podmínkami § 119 odst. 2, vydá do 15 dnů ode dne provedení závěrečné kontrolní prohlídky kolaudační souhlas, který je dokladem o povoleném účelu užívání stavby. Na vydávání kolaudačního souhlasu se nevztahují části druhá a třetí správního řádu. Opačnou situaci upravuje § 122 odst. 4 stavebního zákona, kdy jsou-li na stavbě zjištěny závady bránící jejímu bezpečnému užívání nebo rozpor s podmínkami § 119 odst. 2, stavební úřad kolaudační souhlas nevydává a rozhodnutím, které je prvním úkonem v řízení, užívání stavby zakáže; účastníkem řízení je stavebník, vlastník stavby, popřípadě budoucí uživatel stavby. Odvolání proti rozhodnutí nemá odkladný účinek. Stavebník oznámí písemně odstranění nedostatků stavebnímu úřadu, který po ověření, že oznámení odpovídá skutečnosti, vydá kolaudační souhlas do 15 dnů ode dne, kdy mu došlo k oznámení stavebníka.

41. Z uvedeného vyplývá, že vydání kolaudačního souhlasu na žádost příslušného žadatele se neprovádí v rámci správního řízení, resp. žádné správní řízení vedeno není a v posuzovaném případě vedeno nebylo, a žalobkyně proto nemohla být účastníkem takového řízení. Není proto důvodnou její námitka, pokud by byla účastníkem daného správního řízení, že by mohla uplatnit své námitky vůči vydání kolaudačního souhlasu. Jedinou cestou, jak se lze ve správním soudnictví bránit jako třetí osoba vůči vydanému kolaudačnímu souhlasu, je cesta prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, kterou v daném případě žalobkyně k ochraně svých subjektivních práv použila (viz citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu).

Třetí žalobní bod

42. Třetí žalobní bod není důvodný.

43. Žalobkyně uzavřela s Městem Aš smlouvu o smlouvě budoucí o zřízení věcného břemene č. 542/OSMI/08, která byla 2. 6. 2008 podepsána žalobkyní a 12. 6. 2008 starostou

Města Aš. V této smlouvě byl sjednán obsah budoucí smlouvy o zřízení věcného břemene, jehož předmětem je stavba kanalizačního řádu spojeného s realizací akce „Revitalizace vrchu Háje“ na pozemku ve vlastnictví žalobkyně a jsou zde vyjmenována práva odpovídající věcnému břemeni. Žalobkyně tak nemohla být zkrácena na svém vlastnickém právu tím, že je povinna strpět existenci vodního díla (kanalizace) na svém pozemku, když se k této povinnosti zavázala podpisem smlouvy o smlouvě budoucí. Pokud nebyla dosud uzavřena zamýšlená budoucí smlouva o zřízení věcného břemene kanalizace na pozemku žalobkyně, pak tato námitka nemůže být předmětem přezkumu v rámci daného řízení ve správním soudnictví, ale jedná se o námitku soukromoprávní, kterou je nutno uplatnit u soudu rozhodujícího ve věcech občanskoprávních.

V. Náklady řízení

44. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto jí soud přiznal podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplacených soudních poplatcích za žalobu a kasační stížnost a v odměně advokáta JUDr. Petra Hrabáka, se sídlem ul. K. H. Máchy 344, Most (plná moc ze dne 3. 9. 2010) a advokáta Mgr. Petra Šloufa, se sídlem Kamenická 1, Plzeň (plná moc ze dne 2. 11. 2011), stanovené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (*dále jen „advokátní tarif“*). Zástupci žalobce, advokáti, jsou plátcí daně z přidané hodnoty, proto se částka odměny zvyšuje o DPH vypočtenou podle zákona č. 235/2004 Sb. za použití sazby DPH platné v době rozhodnutí soudu.

45. Do 31. 12. 2012 činila sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního podle § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 advokátního tarifu 2.100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu měl advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku 300 Kč.

46. Od 1. 1. 2013 činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 advokátního tarifu 3.100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku 300 Kč.

47. Odměna advokáta JUDr. Petra Hrabáka podle advokátního tarifu účinného do 31. 12. 2012 sestává ze tří úkonů právní služby, a to jednoho úkonu (převzetí a příprava věci) podle § 11 odst. 1 písm. a) a dvou úkonů (podání žaloby a repliky k vyjádření žalovaného) podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, tj. 7.200 Kč + 1.512 Kč (DPH 21 %), celkem 8.712 Kč.

48. Odměna advokáta Mgr. Petra Šloufa podle advokátního tarifu účinného do 31. 12. 2012 sestává ze dvou úkonů právní služby (doplnění žaloby a podání kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, tj. 4.800 Kč + 1.008 Kč (DPH 21 %), celkem 5.808 Kč. Podle tarifu účinného od 1. 1. 2013 sestává ze tří úkonů právní služby, a to ze dvou úkonů (doplnění žaloby) podle § 11 odst. 1 písm. d) a jednoho úkonu (účast na jednání soudu dne 10. 7. 2013) podle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu, tj. 10.200 Kč + 2.142 Kč (DPH 21 %), celkem 12.342 Kč. Odměna tak činí 18.150 Kč.

49. K odměně advokáta bylo připočteno 1.000 Kč za zaplacený soudní poplatek za žalobu na ochranu před nezákonným zásahem podle položky 14a, bod 2. písm. d) sazebníku poplatků, přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (*dále jen „sazebník poplatků“*) a 5.000 Kč za zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost podle položky 19 sazebníku poplatků, celkem 6.000 Kč.

50. Náklady řízení tak činí 32.862 Kč (8.712 + 18.150 + 6.000) . Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zák.č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění bylo určeno podle § 149 odst. 1 zák.č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

VI. Náklady osoby zúčastněné na řízení

51. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s.ř.s. *právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil.* Krajský soud osobě zúčastněné na řízení výslovně žádnou povinnost neuložil, proto jí nebyla náhrada nákladů tohoto řízení přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 10. července 2013

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová